

ή ἔλλειψις Μαικήνα δὲν τῷ ἐπέτρεψαν νὰ ἐκτελέσῃ εἰς μεγάλην μεγέθη ὅ,τι εἰς μικρὰ σκίτσα ἐφιλοτέχνησεν. Ὁ «Πόνος» εἶνε δοκίμιον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνατομικὴν παρατήρησιν, ἀλλὰ καὶ ἐλευθερίαν εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ συναισθήματος τοῦ πόνου, τὸ ὁποῖον εἶνε τόσο βαθύ, ὥστε νὰ διαστρέφῃ τὸ σῶμα. Ὁ πόνος παρίσταται ὡς Προμηθεὺς τὸν ὁποῖον τὸ ἄλγος συσφίγγει, τοῦ ἐντείνει τοὺς μῦς, ὑψοῦ τοὺς ὤμους, εὐρύνει τὰ στήθη. Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ εἶνε ὁ κ. Θωμόπουλος ἡ ἑλληνικὴ μικρογραφία τοῦ Ροντέν. Ὁ τύπος τοῦ «Ἀστυφύλακος» εἶνε τύπος μᾶλλον ἐξηγουμένον· δὲν ἔχει τὸν ἀγροῖκον χαρακτῆρα τοῦ Ρωμηοῦ ἀστυφύλακος. Ἡ «μητέρα τοῦ Καμπύσου» εἶνε ἡ ἀρίστη προτομὴ του, ὅπως χειροτέρα εἶνε ἡ τοῦ Πέσματζόγλου. Ὁ Μελάς μόνον ἀπὸ κατατομῆς ἀναγνωρίζεται.

Ὁ κ. Ν. Γεωργαντῆς δίδει ἐν γυμνὸν καὶ μίαν προτομὴν, ὥσαν νὰ ὑποδεικνύῃ ὅτι ὁ ἱκανὸς γλύπτης πρέπει νὰ ἐργάζεται εἰς ἀμφοτέρω τὰ εἶδη. Ἡ Εὐα μετὰ τὸ ἀμάρτημα! Ἡ ἰδέα ἀπεδόθη μὲ πολλὴν τέχνην καὶ μὲ εἰλικρινὲς αἰσθημα. Εἶνε ἡ στιγμή καθ' ἣν ἡ ἀμαρτήσασα ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ καὶ κύπτει τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν γῆν μετανοοῦσα. Ἡ στάσις αὐτὴ εἶνε ἐκ τῶν δυσχερεστέρων. Ἐπρεπε, ἀφοῦ τὸ πρόσωπον δὲν φαίνεται, νὰ δώσῃ ὁ καλλιτέχνης ὅλην τὴν ἔκφρασιν εἰς τὸ σῶμα καὶ τὸ κατώρθωσεν· ἡ ράχις ἰδίως ἔχει ἀνατομικὴν ἀκρίβειαν, παλμὸν ζωῆς. Καὶ φαίνονται μὲν οἱ μηροὶ εὐτραφεῖς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε ἀτεχνία, ἀν λάβῃ τις ὑπ' ὅψει ὅτι ὁ γλύπτης θὰ ἠθέλησε βεβαίως οὕτω νὰ εἰκονίσῃ ἐμφαντικώτερον τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἡδονῆς, ἥτις προηγήθη τοῦ ἀμαρτήματος.

Ὁ κ. Γεωργαντῆς ἐφάνη καινοτόμος εἰς τὴν «Εὐαν», ὅσον φαίνεται ἐπίσης καλὸς τεχνίτης εἰς μίαν περίεργον κεφαλὴν: τὸν «Κύρ Χρήστον». Ἐξέλεξε κεφαλὴν, εἰς ἣν ἦτο δυνατόν νὰ δώσῃ δύναμιν ἐκφράσεως καθ' ὅλα τὰ μέρη αὐτῆς.

Ὁ κ. Δημητριάδης, κάλλιστος μαθητὴς τοῦ κ. Βρούτου, ἐκθέτει ἕνα Ἀράπην, ἔργον ἔχον ἀρετάς.

Αἱ ἀδραὶ χεῖρες τῶν κυριῶν ἔρχισαν νὰ συνειθίζουσιν εἰς τὴν ἐπαφὴν μὲ τὸν πηλὸν καὶ τὸν γῦψον, ὥστε νὰ διευσθύνουν ἤδη ἀσφαλῶς τὸ γλύφανον. Ἡ κ. Γεωργαντῆ ἐκπλήσσει μὲ ἐν ὥραιότατον ἀγαλμάτιον. Χαριτωμένη παιδίσκη παίζει τὸ νέον

Ἑλένης Γεωργαντῆ

«Διαβολὸς»

παιγνίδι, τὸν «Διάβολον». Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον στηρίζεται ἐπὶ τῶν ποδῶν, ἡ ἔντασις τοῦ περιέργου βλέμματος εἶνε τεχνικώτατα. Εἶνε ἔργον, τὸ ὁποῖον διακρίνεται διὰ τὴν ἀπλότητα ἐν τῷ συνόλῳ καὶ διὰ τὰ μεγάλα ἐπίπεδα.

Αἱ δεσποινίδες Σκούφου καὶ Στεφάνου ἐργάζονται ἀρκετὰ φιλοτίμως.

Εἰς τὴν ἐφετεινὴν ἔκθεσιν δέον νὰ ἐξαρθῇ ἡ φιλόκαλος καὶ καλλιτεχνικὴ ἀληθῶς διακόσμησις τῶν αἰθουσῶν.

ΔΙΚ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Παρισίων καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας Κάρολος Διὲλ ἐξέδωκε πρότερος θανυμάσιον τόμον, ὁ ὁποῖος τιλοφορεῖται «Βυζαντιναὶ Φυσιогνωμίαι» καὶ ὁ ὁποῖος παρέχει πιστὴν εἰκόνα τῆς πολιτικῆς καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἀνατολῆς ἀπὸ τοῦ ΙΑ' αἰῶνος καὶ ἐπέκεινα.

«Κατὰ τὴν ἐποχὴν» τῆς πρώτης σταυροφορίας— γράφει ὁ κ. Διὲλ εἰς τὸ βιβλίον του—ἡ Κωνσταντινούπολις ἐξηκολοῦνθε ἀκόμη νὰ εἶνε μία ἐκ τῶν θανυμασιωτέρων πόλεων τῆς Οἰκουμένης. Εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς ἡδονατικῆς νὰ εὖρῃ πωλούμενα τὰ προϊόντα δλων τῶν χωρῶν τῆς γῆς. Ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν τεχνιτῶν τῆς ἐξηλθε πᾶν ὅ,τι πολυτελὲς καὶ τέλειον ἐργάσασεν ὁ Μεσαιῶν.

Εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκυκλοφόρει πληθεὺς τόσον λαμπρὸν, τόσον πολυτελῶς ἐνδεδυμένον, ὥστε, κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἐνὸς συγγραφέως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅλοι οἱ Κωνσταντινουπολίται ἐφαίνοντο δι' ἡσαν τέκνα βασιλέων.

Παρουσιάζει κατόπιν τὰς φυσιогνωμίας τῆς διασῆμου λογογράφου Ἀννης Κομνηνῆς, τῆς δεκαπενταετοῦς Αυτοκρατορίδας Εἰρήνης Δούκα, τοῦ ποιητοῦ Θεοδώρου Προδρόμου καὶ τέλος τῶν Παλαιολόγων καὶ τῶν διαφόρων ἐξ Εὐρώπης πριγκιπισσῶν, αἱ ὁποῖαι εἰσήγαγον τὴν πορφύραν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅλλ' αἱ ὁποῖαι ἐν τούτοις ἐθεωροῦντο πάντοτε ὡς «ξένοι» ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν.

‘Ο συγγραφεὺς περιγράφει ζωηρότατα τὴν ἀντίθεσιν, ἣτις ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν τοσοῦτον ἐξηυγενισμένων κα- τοίκων τοῦ Βυζαντίου καὶ τῶν ἀγροίκων τῆς Δύσεως ἱπποτῶν, τῶν ὀδηγούντων τοὺς ἐπίσης ἀγροίκους σταυ- ροφόρους, οἱ ὅποιοι μόνον φροντίδα εἶχον καὶ ὡς μόνον διασκέδασιν ἐδεώρον τὸν πόλεμον καὶ τὸ κυνήγιον.

★

Μετὰ τὰς κωμωδίας τοῦ Μενάνδρου καὶ τοὺς παι- νας τοῦ Πινδάρου, ἀγγέλλεται ἤδη ἡ ἀνακάλυψις ἑλλη- νικῶν χειρογράφων ἐν ‘Οξυρύνχω, ἅτινα ἀνήκουν εἰς ἀπόκρυφον Ἑδαγγέλιον καὶ τὰ ὅποια ἀναγράφουν διάφο- ρα ἐπεισόδια ἐκ τῆς ζωῆς τοῦ ‘Ιησοῦ μὴ ἀναφερόμενα ὑπὸ τῶν λοιπῶν τεσσάρων Ἑδαγγελιστῶν.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων τὰ χειρογράφα ἀναγράφουν καὶ τὴν ἀκόλουθον συνομιλίαν τοῦ ‘Ιησοῦ μετὰ τινος Φαρι- σαίου, ἣτις ἔλαβε χώραν ἐντὸς τοῦ ναοῦ.

Ἐνφ’ ὃ ‘Ιησοὺς περιφέρετο μετὰ τῶν μαθητῶν του ἐντὸς τοῦ ναοῦ, τὸν ἐπληόιασε Φαρισαῖος ὀνόματι Λε- βὴ καὶ τοῦ εἶπε :

— Πῶς τολμᾶτε νὰ εἰσέρχεσθε εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον τόπον καὶ νὰ παρατηρῆτε τὰ περίξ ἱερὰ ἀντικείμενά σου καὶ οἱ μαθηταί σου, χωρὶς νὰ φροντίσῃτε προηγουμέ- νως νὰ νίψητε τοὺς πόδας σας ;

Τότε ὁ ‘Ιησοὺς ἠρώτησε τὸν Φαρισαῖον ἐὰν ἐκεῖνος ἦτο καθαρὸς· καὶ ὁ Φαρισαῖος ἀπήντησεν, ὅτι ἦτο κα- θαρὸς, διότι εἶχε λουσθῇ εἰς τὴν λάβρακα τοῦ Δαβὶδ καὶ κατόπιν εἶχεν ἀλλάξει ἐνδύματα.

— Ἀλλοῖμονόν σας, τυφλοὶ ποὺ δὲν βλέπετε, ἀπῆν- τησεν ὁ ‘Ιησοὺς· σὺ ἐνίφθης μὲ τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὅποῖον λούονται κύνες καὶ χοῖροι, καὶ ἔνιψας τὸ σῶμά σου ἐξωτερικῶς μόνον, ὅπως κáμνουν αἱ εἰταῖραι, αἱ ὁποῖαι πάντοτε εὐωδιάζουν, διὰ τὴν ἄρεσκον εἰς τοὺς ἄνδρας, ἐνφ’ ἐσωτερικῶς εἶνε πλήρεις δυσωδίας. Ἐγὼ καὶ οἱ μαθηταί μου δὲν ἐπλύθημεν μὲ τὸ ὕδωρ, μὲ τὸ ὅποῖον ἐπλύθης σὺ, διότι πλυνόμεθα καθημερινῶς μὲ τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς.

★

Θριαμβευτικῶς ἐπέτυχεν εἰς τὸ θέατρον «Βέρδη» τῆς Φλωρεντίας ἡ «Ρέα», τὸ νέον τριππρακτὸν μελόδραμα τοῦ Σπύρου Σαμάρα.

Τὸ λιμπρέττο εἶνε τοῦ Γάλλου Παύλου Μυλλιέ.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Χίω, ἐνθα, κατὰ τὸ β’ ἡμῖον τοῦ ΙΔ’ αἰῶνος, οἱ Γενουήνσιοι εἶχον ἰδρύ- σαι δημοκρατίαν. Ἡ ὑπόθεσις δὲ εἶνε ἡ ἐξῆς ἐν συντομῇ. ‘Ο Λυσίας, ὕψηνος ‘Ελληνας, ἀγαπᾷ τὴν σύζυγον τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Γενουησίων Σπίνολα, τὴν ὠραίαν «Ρέα», καὶ ἀνταγαπάται ἐμμανῶς παρ’ αὐτῆς. ‘Ο Σπίνολας, διατελὼν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἐνδῶν σχέσεων τῆς συζύγου του καὶ θέλων νὰ συνδέσῃ τὴν οἰκογενεαὶν του μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ Λυσίου, προτείνει εἰς αὐτὸν νὰ νυμ- φενθῇ τὴν περικαλλῇ θυγατέρα του Λάφην.

‘Ο Λυσίας ὁμως ἀρνεῖται καὶ ἀποφασίζει νὰ δραπε- τεύσῃ κρυφίως μὲ τὴν ἐρωμένην του, τὴν Ρέα. Καθ’ ἣν στιγμήν ὁμως οἱ δύο ἐρασταὶ εἶνε ἔτοιμοι νὰ ἐπιβοῦν τῆς λέμβου, ἡ ὁποία τοὺς ἀνέμενεν, ὁ Γκονάρκας, ἀξιο- ματικὸς Γενουήνσιος, τοῦ ὁποίου τὸν ἔρωτα περιεφρό- νησεν ἡ Ρέα, παραφυλάττει καὶ φονεύει τὸν Λυσίαν, κυπῶν αὐτὸν εἰς τὴν καρδίαν δι’ ἐγκειριδίου. Ἡ Ρέα εἰσπνέει τότε τὸ δηλητηριώδες ἄρωμα, τὸ ὅποῖον περι- κλείεται εἰς τὸ δακτυλίδι τῆς, κατόπιν πίπτει ἐπάνω εἰς τὸ πτώμα τοῦ ἐραστοῦ τῆς καὶ ἐκπνέει ἀσπαζομένη τὰ κατὰψυχρα χεῖλη τοῦ Λυσίου. Χορὸς νεανίδων, φίλων τῆς Λάφνης, αἱ ὁποῖαι περιφέρονται πάλλουσαι ὕμνον εἰς τὸν ἔρωτα, εὐρίσκει τὰ δύο πτώματα, τὰ ὅποια αἱ νεάνιδες καλύπτουν μὲ ἄνθη. Εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ἔργου τοῦ δ Σαμάρας μετεχειρίσθη καὶ ἀρεκτὴ «μουῖβα» ἑλληνικῆς μουσικῆς.

‘Ο ἱταλικὸς τύπος ἐξῆρε τὴν ἐπιτυχίαν τῆς «Ρέας». ‘Ο τεχνουργὴς τῆς ρωμαϊκῆς «Τριμπούνας» ἀποκαλεῖ τὸν Σαμάραν συνθέτην ἀσφαλκεστάτης ἐκτελέσεως καὶ

ἂν μὴ πάντοτε πρωτότυπον, κατ’ ἐξοχὴν ὁμως εὐφυῆ. ‘Ο κριτικὸς ἐξαίρει ὡς ἀπαράμιλλον τὸ ἐν τῇ α’ πράξει ἄσμα τοῦ Λυσίου πρὸς τὴν Ἀφριλιάτικὴν νύκτα. Τὸ δρ- γανικὸν «ἰντερμέτζο» ὑπερθυμίζει ἑλληνικὰς δημώδεις μελωδίας. Τὴν δὲ β’ πράξιν ἀποκαλεῖ ἐξοχον.

★

Ἐν Παρισίοις ἀπέθανεν ὁ ἀπὸ ἐτῶν ἐκεῖ ἐγκαταστὰς συμπαθὴς Ἕλληνας συγγραφεὺς Κωνσταντῖνος Ξένος. ‘Ο ἥρεμος καὶ ποιητικὸς λόγιος ἔδρασεν ἐν τῇ πρὸ τρι- ακονταετίας ἐποχῇ, ὅτε ἦνθει ὁ ρωμαντισμός. Ὡς πεζο- γράφος ἦτο γλαφυρώτατος, ὡς ποιητὴς χαρίεις. Ἐγρα- ψε διηγήματα ἀρχαϊκῆς ὑποθέσεως, ὕμνον ἐπὶ τῇ ἐκα- τονταετηρίδι τοῦ Κάλδερων, βραβευνθέντα διὰ χρυσοῦ βραβείου, τὴν κωμωδίαν «Περὶ ὄνου σκιάς», μελέτην περὶ τῆς Ἰσπανικῆς φιλολογίας, ἑτέραν περὶ τῆς μονο- μαχίας ἐν σχίσει μὲ τὸ Δίκαιον καὶ ἄλλα. Ἡ τελευταία φιλολογικὴ του ἐργασία ἦτο ἡ μετάφρασις τοῦ ἐσχάτως ἐν τῷ Β. Θεάτρῳ παρασταθέντος «Σαθροῦ οἴκου» τοῦ Φῶρ. ‘Ο Ξένος διεκρίθη πολλάκις ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ, ἥς ἦτο σεμνὸς ἐργάτης.

★

Ἀπέθανεν ἐν Νανσὺ νῆς Λορραίνης ὁ ἐξοχος φιλέλ- λην καὶ Ἀκαδημαϊκὸς Αἰμίλιος Γκεμπάρ, ἐν ἡλικίᾳ 65 ἐτῶν. Ἐν ἡλικίᾳ 22 ἐτῶν ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς Σορβόννης. Ἦλθεν εἰς Ἑλλάδα ὡς ἐταῖρος τῆς Γαλλι- κῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, ἐγγώριος δὲ ταύτῃ σπι- θαμὴν πρὸς σπιθαμὴν τὴν ἠγάπησε καὶ ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς συγγραφεὺς καὶ ὡς καλλιτέχνης. Τῷ 1905 καὶ πάλιν ἐπεσκέφθη τὴν ἡμετέραν πατρίδα, πρὸς ἣν θεο- μὴν ἠοσθάνθη πάντοτε λατρεῖαν. ‘Ο Γκεμπάρ ἐπιστρέ- ψας ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Παρισίους διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Ἱταλικῆς φιλολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Νανσὺ, κατόπιν δὲ εἰς τὴν Σορβόννην. Ἀπὸ ἐτῶν ἔμενεν εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον τοῦ Νανσὺ, ὅπερ ἦτο ἡ γενέθλιός του.

★

Καθ’ ἡ ἐπισήμως ἠγγέλθη, τὸν προσεχῇ Σεπτέμβριον τοῦ 1908 τελεῖται ἐν Λονδίῳ τὸ πρῶτον διεθνὲς παι- δαγωγικὸν Συνέδριον, ὅπερ θὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐξετάσεως παντὸς ζητήματος ἀναφερομένου εἰς τὴν ἡθικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀγωγὴν. Τοῦ Συνεδρίου γενικὸς Πρόεδρος εἶνε ὁ λόρδος Avebury, μέλη δὲ τοῦ γενικοῦ Κομιτά- του εἶνε οἱ πλείστοι τῶν ἐξεχόντων Ἑυρωπαίων, Ἀμε- ρικανῶν καὶ Ἀσιατῶν παιδαγωγῶν, φιλοσόφων καὶ κοινωνιολόγων.

★

Ὁραιοτάτη ἑλληνικὴ ἐορτὴ διοργανώθη εἰς τὸ ἐν Νέα Ὑόρκη τῆς Ἀμερικῆς γυμνάσιον Θόμψων μεταξὺ τῶν φοιτητῶν τοῦ Κολλεγίου Βάρναρ. Οἱ ἐτήσιοι δη- λαδὴ Ἑλληνικοὶ ἄγῳνες, κατ’ ἀπομίμησιν τῶν Ὀλυμ- πιακῶν ἀγῶνων. Ὅλαι αἱ τριτοετείς καὶ τεταρτοετείς φοιτήτριά εἶχον παραταχθῇ ἀμοφτέρωθεν τῆς αἰθούσης ἐν Ἑλληνικῇ ἀμφίεσι. Εἰς ἐν ἄκρον τῆς αἰθούσης ὑ- πῆρχε «βωμὸς», ἐφ’ οὗ ἐκάθητο δύο φοιτήτριά.

Ἡ ἐναρξὶς τοῦ ἀγῶνος ἔγενεν ὑπὸ δύο Ἑλληνικῶν χορῶν. ‘Ο χορὸς τῶν τριτοετῶν φοιτητῶν ἐκ 15 παρ- θένων συνωδεύετο ὑπὸ κροτούντων κυμβάλων. Αἱ τε- ταρτοετείς δὲν συνωδεύοντο ὑπὸ κυμβάλων, ἀλλ’ ἐχό- ρεον ἐπιχαρίτως καὶ μεγαλοπρεπῶς, καθ’ ὃν χρόνον ἐτραγῶδουν ἄσμα πρὸς τὸν ἔρωτα, μεταφρασθὲν ἐκ δρά-ματος τοῦ Σοφοκλέους.

Ἐπειτα ἐπηκολούθησεν ἐπικλήσις πρὸς τοὺς θεοὺς Δία, Ἑρμῆν καὶ λοιποὺς, καὶ κατόπιν ἐρύθη σπονδὴ (χορηφόροι). Τὸ κατόπιν ἀγώνισμα ἦτο ἀγὼν ἐπικῆς ποι- ῆσεως, οὗτινος νικῆτρια ἀνεδείχθη ἡ δεσποινὴς Φράνσις Ράνδελφ.

★

Κατὰ στατιστικὴν ἐσχάτως γενομένην, ἐν Παρισίοις ὑπάρχουσιν 20 χιλιάδες γράφουσαι γυναῖκες, ἐκ τῶν ὁποί- ων αἱ 200 μόνον κερδίζουν ἐπαρκῶς ἐκ τῶν ἔργων των.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Ο ἡμέτερος συνεργάτης κ. Μαρτίνος Σιγούρος ἀνηγορεύθη Διδάκτωρ τοῦ Δικαίου.

Ο Κάλζερ ἀπεφάσισε νὰ ἀφαιρέσῃ ἐκ τοῦ Ἀχιλλείου τὸ ἄγαλμα τοῦ Χάινε, εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὁποίου θὰ τοποθετήσῃ ἄγαλμα τῆς Αὐτοκρατορίας Ἑλισσάβετ κατασκευασθὸς ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Έρτερ.

Εἰς τὸ δελτίον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Φιλολογικῆς καὶ Καλλιτεχνικῆς Ἀκαδημίας τῆς Νεαπόλεως ἐδημοσιεύθησαν τρία διηγήματα τοῦ κ. Ι. Δαμβέργη, «Ἡ κόρη τοῦ καπετάνιου», «Τὸ δαχτυλίδι» καὶ «Μεχμέτ Μαρουήλ». Ἡ μετάφρασις ὀφείλεται εἰς τὸν γνωστότατον ἑλληνοτὴν καὶ φιλέλληνα κ. δὲ Σιμόνι Μπεοίβερ, ὁ ὁποῖος καὶ ἄλλα ἔργα τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας ἔχει μεταφέρει εἰς τὴν Ἰταλικήν.

Ο ἡμέτερος συνεργάτης κ. Ary René d'Yvermont, διευθυντὴς τοῦ Γαλλικοῦ περιοδικοῦ «Ἴοις», ἀπηύθυνεν ἐγκύκλιον πρὸς ἐπιφανεῖς συγγραφεῖς ἐρωτῶν αὐτοὺς ἂν πιστεύουν εἰς τὴν ὑπαρξίν Ὀμήρου καὶ εἰς τὴν ἐπιβίωσιν ὁμηρικῆς ἐπιρροῆς καὶ ἂν ἐπιδοκιμάζουν τὴν σκέψιν ἀνεγέρσεως ἀνδριάντος εἰς τὸν Ὀμηρον ἐν Παριίοις διὰ κοινοῦ ἐράνου.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναγνώσεως τῆς κρίσεως τοῦ Σεβαστοπουλείου γλωσσικοῦ διαγωνισμοῦ, πρωτοβουλία τῶν κ. κ. Γ. Μιστριώτου καὶ Ι. Καλοσύνη, ἀπεφασίσθη ἡ σύστασις Ἰανελληνίου Ἑταιρείας πρὸς προστασίαν τῆς λαλουμένης καὶ γραφομένης Ἑλληνικῆς γλώσσας. Ἡ πραγματοποιήσις τοῦ σκοποῦ τούτου θὰ ἐπιδιωχθῇ διὰ τῆς ἐπισχύσεως τῶν ἐξ ἰδιοφυίας ἢ δι' ἀσκήσεως γραφόντων τὴν γλῶσσαν δοκιμώτερον, χαριέστερον καὶ τελειότερον καὶ διὰ τῆς βραβεύσεως ἔργων γεγραμμένων ἐν γλώσσῃ ἁρμονικῇ, ὁμαλῇ καὶ φιλοκάλῳ, ἀπηλλαγμένη ξενισμῶν, ὧς ἐπίσης καὶ διὰ τῆς βραβεύσεως ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, τῶν διακρινομένων διὰ τὴν καθαρότητα τῆς γλώσσας.

Αἱ πόλεις τῆς Ρώμης καὶ τοῦ Τουρίνου θὰ ἐορτάσουν τῷ 1911 τὴν πεντηκονταετηρίδα ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Ἰταλίας εἰς βασιλείαν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐν Ρώμῃ θὰ διοργανωθῇ διεθνὴς Ἐκθεσις καλλιτεχνίας, ἱστορίας καὶ ἀρχαιολογίας. Ἐν δὲ τῷ Τουρίνῳ Ἐκθεσις ἐμπορίου καὶ βιομηχανίας. Ἡ Ἑλλὰς ἐκλήθη ἐπισήμως νὰ ἀντιπροσωπευθῇ.

Ο Κάλζερ ἐνετέλλετο εἰς τὸν παρακολουθοῦντα αὐτὸν γλύπτην κ. Γκότς ὅπως μεταβαίνων εἰς Γερμανίαν κατασκευάσῃ μέγιστον ἄγαλμα τοῦ Ἀχιλλέως νικητοῦ δρειχάλκινον καὶ ἐπύχρουν, ὕψους 9 μέτρων, τὸ ὁποῖον θὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ Ἀχιλλείου διὰ νὰ φαίνεται μακρόθεν εἰς τοὺς διαπλέοντας τὰς ἀκτὺς τῆς Κερκύρας.

Ἡ ἐν Λιέγγ «Ἑταιρεία πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῆς καλλιτεχνίας» ἐντεταλμένη παρὰ τῆς δημοτικῆς Ἀρχῆς νὰ διοργανῇ μεγάλας ἐκθέσεις διὰ τοὺς ζωγράφους καὶ γλύπτας τῆς πόλεως, ὥρισεν ὡς ἐναρκτήριον ἡμέραν τῆς προσεχοῦς διεθνούς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως τῆς τῇ 1ῃν Μαΐου τοῦ 1909, μέγαρον δὲ τὸ τῆς Ἐκθέσεως τοῦ 1905, ἐντὸς τοῦ Ἀνακτόρου τῶν Ἑορτῶν τοῦ Πάρκου Boverie.

Θὰ περιλάβῃ ἡ Ἐκθεσις ἔργα Βέλγων καὶ ἀλλοδαπῶν καλλιτεχνῶν, ζώντων ἢ καὶ τελευτησάντων μετὰ τὴν τελευταίαν Ἐκθεσιν τοῦ 1905 ὡς ζωγραφίας, σχεδιασμάτων, κρητιδογραφίας, ὑδατογραφίας, λεπτο-

Γεώργιος Βάσσαθιου
ὁ ἐνδεκαετὴς βιολιστὴς

γραφίας (miniatures), ἔργα γλυπτικῆς, χαρτογραφίας καὶ λιθογραφίας.

Οἱ καλλιτέχναι εἰς οὐδὲν ἔξοδον διὰ τὴν διὰ σιδηροδρόμου μεταφορὰν θὰ ὑποβληθῶσιν ἐντὸς τοῦ Βελγικοῦ Κράτους.

Ἡ πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῆς Καλλιτεχνίας Ἑταιρεία προτίθεται ἐν τέλει νὰ προσφέρῃ εἰς τὰ μέλη τῆς εἰς ἀνάμνησιν τῆς Ἐκθέσεως μίαν χαλκογραφίαν.

Τῆς Γάνδης ἡ Ἐκθεσις ὑποτίθεται ὅτι θὰ ἀνοίξῃ κατὰ Αὐγουστον τοῦ 1909· οὕτως ὥστε ἡ μία νὰ διαδεχθῇ τὴν ἄλλην καὶ πολλὰ τῶν ἔργων νὰ ἐμφανισθοῦν εἰς ἀμφοτέρους τὰς Ἐκθέσεις.

Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον ὡσαύτως ἐξέθηκαν τὰ ἔργα τῶν ἐν τῇ αἰδοῦσῃ τῆς Emulation of Delsa, Wolff καὶ X. Wurth.

Ο ἀνδριαντοποιὸς Hip. Le Roy ἐγένετο θῆμα φοβερῶς κλοπῆς. Δύο ἔργα τοῦ μαρμαρίνου, ἡ προτομή τοῦ περιωνύμου φυσικοῦ Plateau καὶ ἑτέρα παριωνῆς κυρίας ἐκλάπησαν ἢ ἐχάθησαν ἐνῶ μετεφερόντο ἐκ Γάνδης εἰς Παριίους, ἐνθα ὁ καλλιτέχνης προϋτίθετο νὰ τὰ ἐκθέσῃ εἰς τὸ ἐτήσιον Salon τῆς Société des Beaux-Arts. Ὅλαι αἱ ἀναζητήσεις ἀπέβησαν ἄκαρποι τόσῳ ἐν Βελγίῳ, ὅσῳ καὶ ἐν Γαλλίᾳ.

Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ἐν Λιέγγ ἐγένετο Ἐκθεσις ἔργων ζωγραφικῆς τῆς κ. Maguerite Radoux καὶ τοῦ κ. Richard Heiniz.

Ἐν Λιέγγ παρασκευάζεται ἐνδιαφέρονσα Ἐκθεσις τῶν κυριωτέρων ἀντιγράφων «estampes» τῶν ἀρχαίων διδασκάλων τῆς χαρακτικῆς, τὰ ὁποῖα ἐπεξηροῦνται ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἐκδοθέντι ἔργῳ τοῦ Alfred Micha : «Les Graveurs liégeois».

Ὁ ἐκ Πατρῶν μικρὸς Φλόριςλ, ὁ ἐνδεκαετής Γεώργιος Εὐσταθίου ἔδωκε συναυλίαν εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον Ἀθηνῶν. Ἡ ἐμφάνις τοῦ μικροσκοπικοῦ βιολιστοῦ προσκάλει ζωνρότατον ἐνδιαφέρον.

★

Ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ Ἐκθέσει, ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ, τῆς Ἑλλ. Καλλιτεχνικῆς Ἑταιρείας ἐπωλήθησαν μέχρι τοῦδε τὰ ἑξῆς ἔργα: Τοῦ κ. Μποκατοιάμπη θαλασσογραφία ἀγορασθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Καλβοκορέση, ἡ «Παραμονὴ Ἑορτῆς» τοῦ κ. Ράλλη ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλεξ. Σούτσου, ἡ «Δύσις ἀπὸ τὸν Κιθαιρώνα» τ.δ. κ. Ρωμανίδου ὑπὸ τοῦ κ. Δαμ. Βορρέ, ὁ «Γυφτάκος» καὶ τὰ «Ροδάκινα» τοῦ κ. Γεραλή ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλ. Βλάχου, ἡ «Χωρικὴ μὲ τὰ πουλερικά» τοῦ κ. Ἐπ. Ὁμοπούλου ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντ. Καρτάλη, ἡ «Τραμπάλα» τῆς δεσποιν. Τσίλλερ ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ἰακωβίδου, καὶ μία ζώνη ἐκ δέρματος ἐπεξεργασμένου τῆς κ. Ε. Γεωργαντῇ ὑπὸ τοῦ κ. Albert Gelys.

★

Θὰ ἐξορτασθῇ ἐν Παρισίοις ἡ πρώτη ἑκατονταετηρίς ἐνὸς τῶν μεγαλειτέρων γελοιογράφων τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, τοῦ Ὀνωράτου Δωμιέ, ὁ ὁποῖος μὲ τὰς πολιτικὰς γελοιογραφίας ἐπὶ Λουδοβίκου Φιλίππου καὶ ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας εἶχεν ὑποστῇ φυλάκειν, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐκέδρισε καὶ μεγάλην δόξαν.

Τὸν Λουδοβίκον Φιλίππον εἶχε γελοιογραφικῶς παραστήσει ὡς «Ἀχλάδι» (ἀχλάδι δὲ σημαίνει παρὰ Γάλλοις καὶ στενοκέφαλος). Καταγγελλθεὶς δὲ εἰς τὸ Δικαστήριον, ἔκαμε μίαν περιφημον καταστάσαν γραφικὴν ἀποδείξιν περὶ τῆς ὁμοιότητος μεταξὺ τῆς κεφαλῆς τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου καὶ τοῦ ἀχλάδι. Ὅπως πολλοὶ καλλιτέχναι καὶ ὁ Δωμιέ ἦτο ἀπάνταρος. Ἄλλ' ὅπως πολὺ ὀλίγοι ὁ Δωμιέ ἔτυχε γενναιοδωρίας, ἡ ὁποία τὸν ἀπεζημίωσε διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ἄλλων.

Ὁ Δωμιέ εἶχεν ἐπισκεφθῇ μίαν φορὰν τὸν φίλον του ζωγράφον Κορόν, ὁ ὁποῖος κατ'οἶκον εἰς μικρὸν οἰκόσκον ἐν τῷ μέσῳ καταπραΐνης ἐσοχῆς. «Τί κρεῖμα νὰ μὴ ἔχη κανεὶς πεντάρα, εἶπεν ὁ Δωμιέ, πόσον θὰ ἦμην εὐτυχὴς εἰς ἓνα τέτοιο σπίτι!».

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ διάσημος ζωγράφος φηλαρῶν μὲ τὸν Δωμιέ, τοῦ εἶπεν: — «Δοιπὸν θὰ ἐπεθύμεις νὰ ἦσιν μικρὸς ἐσοχικὸς ἰδιοκτητὴς; — Βέβαια» ἀπήτησεν ὁ Δωμιέ. Τότε ὁ Κορόν ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ θυλάκιον του συμβολαιογραφικὸν συμβόλαιον καὶ τοῦ εἶπεν. «Ἐ λοιπόν, ἡ δουλειὰ ἐγείνεται καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ ἔγγραφο, διὰ τοῦ ὁποίου τοῦ ἐχάριζε τὸν οἰκόσκον

★

Κατὰ τὸν ἀρξάμενον μῆνα ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῶν ἑορτῶν (Parc de la Boverie) τῆς Λιέγης θὰ διοργανωθῇ ἐθνικὴ ἑκθεσις τῆς Διακοσμητικῆς τέχνης καὶ τῆς ἐφαρμοσμένης ἐν τῇ βιομηχανίᾳ.

★

Ἐν Βερολίνῳ ἰδρύθη γυναικεία λέσχη γαλλογεραμικῇ. Τὸ Βερολίνειον τοῦτο Lyceum-Club ἐτοιμάζει διὰ τὸ 1909 διεθνή καὶ ἱστορικὴν ἑκθεσιν τῶν λαϊκῶν τεχνῶν καὶ τῆς γυναικείας καλλιτεχνίας.

★

Ἐπερωτάθη τὸ μνημεῖον, ὅπερ θὰ σινηθῇ ἐν Γάνδη εἰς τὸν κόμητα Oswald de Kerchove καὶ οὕτως τὰ ἀποκαλυπτήρια ἐξορτασθῶσιν κατὰ τὴν ἑκατοστήν ἐπέτειον τῆς βασιλικῆς Ἑταιρείας τῆς γεωργίας καὶ βοτανικῆς τῆς πόλεως ταύτης. Ὁ γλύπτης Jef Lambeaux παρέστησε τὸν κόμητα καθήμενον ἐπὶ θρονίου μὲ τὸ σῶμα κλινόν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὸν ἀγκῶνα ἐστηρικμένον ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς ἔδρας. Τὸ βλέμμα του διεθνύνεται πρὸς τὸ ὕστατον βιβλίον, ὅπερ ὁ σοφὸς βοτανολόγος ἔγραψε περὶ τῶν φοινίκων καὶ τὸ ὁποῖον κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς. Εἰς τοὺς πόδας τοῦ

ἀνδριάντος καὶ δεξιὰ ἵσταται ἡ Χλωρίς καὶ ἀριστερὰ ἐργάτης.

★

Τὴν 27 Ἀπριλίον ἤρριξαν ταυτοχρόνως ἐν Παρισίοις δύο ἐκθέσεις Βέλγων καλλιτεχνῶν. Ἡ μία ἐν τῇ Galerie Bernheim περιέλαβε τοὺς νέους πίνακας τοῦ Théo Van Rysselberghe, ἡ δ' ἑτέρα ἐν τῇ Galerie Druet συνεκέντρωσε τὰ ἔργα τοῦ Georges Lemmen.

★

Οἱ Εὐρωπαῖοι καλλιτέχναι παραπονοῦνται διὰ τὰς μικρὰς τιμὰς, αἵτινες προσφέρονται ἀπὸ τινος διὰ τὰ ἔργα τῆς ζωγραφικῆς. Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ βραβεῖα δὲν ἐκτιμῶνται. Κάποια διὰ τοὺς πίνακας τῶν διασημῶν ζωγράφων γίνεται ἐξαίρεσις. Ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Corot τὸ «Pêcheur amarré à la rive» διετιμῆθη εἰς 39 χιλ. φράγκα, «Une ferme à Eltrelat» εἰς 32 χιλ. φρ. Ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Harpignies ἐπλοῆς «Ὁ Λεῖψερ ἐν Briare», «τὰ περὶχωρα τοῦ Hérisson» καὶ τὸ «l'Al-lier» ἀνῆλθον μέχρι τῶν 20 χιλ. ἑκαστον.

Τοῦ Ziem ὁ «Λιμὴν τῆς Μασσαλίας» διετιμῆθη ἀντὶ 16 χιλ. φρ. Εἰς μεγάλῃν σχετικῶς τιμὴν ἐπωλήθησαν τὸ «παλρὸ γεφύρι» τοῦ Dupré, ἐκτιμῆθ' ἀντὶ 34 χιλ. φρ. «Ποιμὴν φυλάττων τὰ πρόβατα» τοῦ Charles Jacque ἀντὶ 34 χιλ. Μία κρητιδογραφία τοῦ Lhermitte ἀνῆλθε μέχρις 6,500 φρ. καὶ μία ὕδατογραφία τοῦ Ziem «ὁ Βόσπορος» εἰς 6,400 φρ.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ζήτησις ἀρχαίων ἔργων θὰ ἐλαττωθῇ. Οὕτως ἐν Παρισίοις οἱ «Ὀινόποται» τοῦ Hals ἐπωλήθησαν ἀντὶ 7,600 φρ. «Ἡ Καλύβη παρὰ τὰς ὄχθας ποταμοῦ» τοῦ Teniers ἀντὶ 6,900 φρ. κ. λ. π.

★

Ὁ Κάιζερ ἠγόρασεν κατὰ τὴν ἐν Κερκύρᾳ διαμονὴν του ὕδατογραφίας τῶν ζωγράφων κ. κ. Α. Γαλλινὰ καὶ Σ. Σκαρβέλη, παριστώσας Κερκυραϊκὰς ἀπόψεις.

★

Ἀπὲρ ἀνεν εἰς Παρισίους ἡ γνωστοτάτη ζωγράφος κυρία Λουίζα Abbéma. Γεννηθεῖσα τῷ 1858 ὑπῆρξε μαθήτρια τοῦ Charlin, τοῦ Hennner καὶ τοῦ Καρόλου Duran. Ἐκ τῶν ἔργων τῆς γνωστότερα εἶνε ἡ προσωπογραφία τῆς Σάρας Βερνάρ, «αἱ ἐποχαῖ», ἡ «Ἀπριλιάτικη πρωΐα» καὶ πληθὺς διακοσμητικῶν πινάκων καὶ τοιχογραφιῶν. Ἡ Abbéma συνειδίξε νὰ φορῇ ἀνδρικὴν ἐνδυμασίαν καὶ ἦτο τετιμημένη διὰ παρασημοῦ

★

Ἐν Παρισίοις εἰς τὸν κήπον τοῦ Λουξεμβούργου, μέσῳ τῆς θαλλούσης χλόης, θὰ ἀνυψωθῇ τὸ ἀγαλμα τῆς Κας de Ségur, μειδιώσης πρὸς τὰ πλήθη τῶν παιδιῶν, διὰ τὰ ὁποῖα ἔγραψε τόσα διηγήματα καὶ τὰ ὁποῖα γύρω τῆς θὰ σκορποῖν τὴν φαιδρότητα. Ὅλοι ἐκεῖνοι, ὅσοι ἐμεγάλωσαν μὲ τὰς χαριτωμένας διηγήσεις τῆς, ροφούντες ἀπὸ τῆς «Bibliothèque rose» ἀληθῶς νεότητα ροδίνην, ἀποδίδοντες αὐτῇ εὐγνωμοσύνην θὰ προσφέρωσι τὸν ὀβολόν των· ἀλλὰ καὶ αἱ κοραεῖδες καὶ τὰ ἀγοράκια, ὅσα ἠμποροῦν νὰ τὴν διαβάσουν, θὰ προσφέρουν τὴν μικράν των συνδρομήν, διὰ νὰ ἀποδείξουν οὕτω τὴν ἀγάπην των καὶ τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἔχουν νὰ τὰ συντροφεύῃ αἰωνίως ἐκείνη, ἥτις τόσῳ τὰ ἠγάπησεν.

★

Κατὰ Μάιον τοῦ 1909 ἡ Βιέννη θὰ ἐξορτάσῃ τὴν ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Χάινδ, τοῦ μεγαλοφυοῦς συνθέτου τῶν «Ἐποχῶν» καὶ τῆς «Δημουργίας». Ταυτοχρόνως γενήσεται καὶ συνέδριον μουσικῆς.

★

Εἰς τὰ χειρόγραφα τοῦ ἀειμνήστου Εἰρηναίου Ἀσωπίου εὐρέθη ἀνέκδοτος πραγματεία περὶ τοῦ «Υγροῦ Ἑλληνικοῦ Πυρός» ἐκ δεκακισχιλίων χειρογράφων σε-λίδων.

★

Ἐν Πάτραις ἰδρύεται προσεχῶς Δημοτικὴ βιβλιο-

θήκη. Θὰ περιλάβῃ τὰ βιβλία τῆς παλαιᾶς Δημοσίας βιβλιοθήκης καὶ ὅσα θὰ ἀποσταλῶσιν ὑπὸ τῆς βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς.

Ο κ. Kinch, Δανὸς ἀρχαιολόγος, καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Ν. Πολίτης ὠμίλησαν ἐν τῇ γαλλικῇ σχολῇ.

Ο κ. Kinch ἐπραγματεύθη περὶ τῶν ἀνασκαφῶν αὐτοῦ ἐν τῇ θέσει Βρουλιᾷ τῆς Ρόδου, ἧς πλησίον ὑπῆρχεν ἡ ἀρχαία πόλις Λίνδος. Ἐκεῖ ἀπεκαλύφθη ἐν ἱερὸν παραδόξου σχεδίου. Τρεῖς μόνον τοίχους εἶχε τὸ κτίριον, ἐνφ' ἡ τετάρτη πλευρὰ ἀνοικτὴ ὅσα ἐχρησίμευεν δλόκληρος ὡς εἴσοδος εἰς τὸ ἱερὸν, ὅπου ὑπῆρχε βωμὸς καὶ βόθρος πρὸ αὐτοῦ πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν ἀναθημάτων ὡς καὶ τῶν ὁσίων τῶν σφαζομένων ζώων. Ὅμοια ἱερὰ εὐρέθησαν καὶ ἐν Κρήτῃ. Ἐπειτα ὠμίλησεν ὁ κ. Kinch περὶ νεκροπόλεως τῆς Λίνδου τοῦ 7ου π. Χ. αἰῶνος. Ἐνταῦθα ἐβεβαίωθη, ὅπερ καὶ ἐν Ἑλευσίνι καὶ ἀλλαχοῦ, ὅτι τὰ μὲν παιδία ἐθάπτοντο οὐστελλομένων τῶν πτωμάτων αὐτῶν ἐντὸς μεγάλων ἀγγείων, ἐνφ' οἱ νεκροὶ τῶν μεγάλων ἐκαίοντο.

Ο κ. Ν. Πολίτης ἀνεκοίνωσεν περὶ τῶν παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς τελευτώνων.

Τελέσματα παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ἐθεωροῦντο τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ἔργα τέχνης, τὰ ὅποια διὰ τὰς τελευτώνων μαγανείας ἐνομιζόντο στοιχειωμένα καὶ ἐφύλασσον κατὰ τινα τρόπον τὴν πόλιν ἢ τὸν τόπον ἀπὸ τῶν ἀπειλομένων δεινῶν. Τὴν λέξιν παρέλαβον οἱ Ἀραβες καὶ εἰτα οἱ Γάλλοι καὶ ἄλλοι εὐρωπαῖκοι λαοὶ ὀνομάζοντες talisman τὰ φυλακτά.

Ἡ γνώμη αὕτη περὶ τῶν ἀρχαίων καλλιτεχνημάτων ἐθεωρήθη κατὰ τὸν μεσαιῶνα ὡς ἐπαρκὴς ἐρμηνεία τοῦ παραδόξου διὰ τοὺς Χριστιανούς, φαινόμενον τοῦ νῦν εἶναι πλήρως εἰδῶλων ἢ Κωνσταντινουπόλεως καὶ αἱ ἄλλαι μεγάλας πόλεις. Ὅταν δὲ τὰ εἰδῶλα ταῦτα προσέτι καὶ κατοικίαι δαιμόνων. Εἰς τί λοιπὸν θὰ ἐχρησίμευον; Δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ διὰ τὰ ὀφελήσασιν τὴν πόλιν, ἐπειδὴ ἦσαν στοιχειωμένα καὶ εἶχον ἀποτροπαικτικὴν τῶν κακῶν ιδιότητα. Συνήθως εἰς τὸ βάθος ἐθάπτετο ὁμοίωμα τι τοῦ κακοῦ, ὡς π. χ. χαλκοῦς σκορπίος, ὑπεράνω δὲ ἐποποθεῖτο ἀρχαῖον ἄγαλμα, τὸ τέλεσμα, ὅπερ εἶχεν οὕτω τὴν ιδιότητα ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τῆς πόλεως τὸ κακὸν τῶν σκορπίων.

Ἀναγκαιότατον διὰ τὴν πόλιν τέλεσμα ἦτο τὸ κωνώλιον.

Τοιαῖα τέσματα νομιζόνται καὶ σήμερον εἰς διαφόρους τόπους. Οὕτω εἰς τὰς Πάτρας π. χ. κορμὸς ἀρχαίου ἀγάλματος, ἡ λεγομένη Πατρινέλλα, σῶζει τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς χολέρας καὶ πανώλους. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων διατηροῦνται παρὰ τῷ ἑλληνικῷ λαῷ καὶ ἄλλαι ἀρχαιοπρεπέστεραι δοξααίαι, ἐξ ὧν φαίνεται, ὅτι ἡ γνώμη τῶν Βυζαντινῶν περὶ τῶν τελεσμάτων ἔχει ἀρχαιότεραν τὴν καταγωγὴν.

Εἰς τὴν Μάντιναν τῆς Ἰταλίας ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ ἐργατῶν ἐρείπια ἀρχαίου ρωμαϊκοῦ ναοῦ.

Διαπρεπεῖς ἀρχαιολόγοι ἀποσταλέντες ἐπὶ τόπου ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως βεβαίουν ὅτι πρόκειται περὶ ἀρχαιοτάτου ναοῦ, τὸν ὅποιον οἱ Ρωμαῖοι εἶχον ἀφιερῶσαι εἰς τὴν Ἀρτέμιδα, καὶ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὁποίου ἀναφέρουν εἰς τὰ ἔργα τῶν πολλοῦ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς, οἱ ὅποιοι περιέγραψαν τὴν Μάντιναν.

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη θεωρεῖται σπουδαιότατη, καθόσον τὸ σφζόμενον μέρος τοῦ νῦν τοῦτον εἶνε ἐν ἐκ τῶν ὀλίγων κειμηλίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. ἤρχισαν δὲ ἤδη αἱ ἐργασίαι πρὸς τελείαν ἐσκαφὴν τοῦ χώρου, τὸν ὅποιον κατελάμβανε τὸ οἰκοδόμημα.

Ἐν τῷ «Παρασσοῦ» ὁ συμπαθὴς λόγιος κ. Π. Ἀξιώτης ἀνέγνωσεν ἐν γλαφυροτάτῃ μεταφράσει περικοπὰς

ἐκ τοῦ περιλαλήτου συγγράμματος τοῦ Ρώσου ἱερέως Πιερῶφ περὶ τοῦ Εὐαγγελίου ὡς βάσεως τῆς ζωῆς.

Εἰς τὸ «Ν. Ἀστὺ» ἐδημοσιεύθη λίαν εὐμενὴς κρισις περὶ τῶν ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ ἐκδόσει ἔργων τοῦ κ. Σαββίδου, ὑπὸ τοῦ κ. Δημ. Δεσμίνῃ.

Ἀπεβίωσεν ἐν τινι μονῇ τῆς Τραπεζούντος ἀρχαῖος καὶ ἔγκριτος δημοσιογράφος, ὁ Κωνστ. Ἰεροκλῆς. Ἐν Ρουμανίᾳ ἴδρυσεν τὴν «Ἑλλάδα», ἐν Σάμῳ δ' ἐξέδωκε κατόπιν τὴν «Ἀνατολήν» Καταδιωχθεὶς ἐνεκα φυλτικῶν ἀντιδράσεων, ἀνέλαβε τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἑλλ. γραμμάτων ἐν τῷ φροντιστηρίῳ Τραπεζούντος. Ἐνεκα πολλῶν περιπετειῶν ἐσχάτως εἶχε πάθη διανοητικὴν διατάραξιν.

Ἐν Καίρῳ συνειστήθη Ἑλληνικὸς Καλλιτεχνικὸς σύλλογος, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Κωμανοῦ πασᾶ. Μέλη τοῦ συμβουλίου ἐξελέγησαν οἱ καλλιτέχνη Π. Τσιργιώτης, Θάλεια Φλωρᾶ—Καραβία καὶ Θ. Δημητρίου.

Ἐν Παριοῖς ἤνοιξαν αἱ ἐξεῖς καλλιτεχνικαὶ ἐκδόσεις ζωγραφικῆς τῶν κ. κ. Α. καὶ Ε. Delabrogue, τῶν Artistes independants, τοῦ Waller Gay, τοῦ Eugène Cadel, τῆς Société nationale des Beaux-Arts, τῶν Pastalistes français, τοῦ Henri Duhem, τοῦ E. Jacque, τοῦ Lemmen, τῶν Artistes français, τοῦ Dauphin, τοῦ Cachoud, τοῦ Georges Petit ἢ Grande Galerie (ἐν ἣ γενήσονται διάφοροι ἐκθέσεις καὶ πωλήσεις ἔργων) ἐκθεσις παρὰ τῷ Durand-Ruel τοῦ Herman Paul, ἐν Bagatelle ἐκθεσις τῶν προσωπογραφιῶν τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου-Φιλίππου, τῆς β' Δημοκρατίας, τῆς β' Αυτοκρατορίας καὶ τῆς γ' Δημοκρατίας, διοργανουμένη ὑπὸ τῆς Société nationale des Beaux-Arts, ἄλλη ἐκθεσις ἡ τῶν Φυσιολατρῶν καὶ τοῦ Palais-Salon.

Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς δυνάσεως de Broglie ὁ Σύλλογος τῶν Κυριῶν τῆς Union Centrale des Arts decoratifs διοργανοῖ διὰ τὸν μῆνα Ἰουνίου ἐκθεσὶν ἔργων λεπτογλυπτικῆς, ξυλογλυπτικῆς καὶ χαρακτικῆς ἐν γένει ἐπὶ κέρατος, ἐλεφαντοστοῦ, ὀστράκου, κηροῦ, ὀρειχάλκου, πλατίνης κ.λ.π. ἐν Pavillon de Marsan.

Ἡ μυθιστοριογράφος Ζὺλ (κόμησσα δὲ Μαρτέλ) ἀπέθανεν ἐν Παριοῖς ἐν ἡλικίᾳ 58 ἐτῶν. Τὸ «Ραβασάκι» εἶνε ἀπὸ τὰ καλλιμένα ἔργα τῆς.

Ἀπέθανεν ἐν Παριοῖς ἐν ἡλικίᾳ 74 ἐτῶν ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Λουδοβίκος Ἀλεβύ, δραματικὸς συγγραφεὺς καὶ μυθιστοριογράφος.

Ὁ Ιωβίος γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν Λαππαρὰν ἀπεβίωσε.

Ἀφίκετο ἐξ Ἀλεξανδρείας ἡ κ. Ἀγγελικὴ Παναγιώτατον, διαπρεπὴς ἱατρός τοῦ αὐτοῦ νοσοκομείου καὶ ἡμετέρα συνεργάτις. Ἡ κ. Παναγιωτάτου ὠμίλησεν ἐν τῷ «Πιρνασσοῦ» περὶ «συμβολισμοῦ διὰ μέσον τῶν αἰώνων», ἀναπτύξασα τὸ θέμα εὐγλώττως καὶ μετὰ πολλῆς χάριτος. Παρηκολούθησε τὴν ἐξέλιξιν τῆς δ' ἀσυνβολικῶν παραστάσεως τῆς ιδέας ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς σήμερον.

Ἐν Κων/πόλει ἐγένετο φιλολογικὸν μνημόσυνον τοῦ Δημ. Βερναρδάκη. Ὄμιλησεν ὁ κ. Δ. Μοστράτος καθηγητὴς τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς.